

R O Z H O D N U T Í

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Pally, zástupce předsedy senátu JUDr. Stanislava Rizmana a přísedících JUDr. Vítězslava Pýši, JUDr. Vladimíra Macha, JUDr. Martina Mikysky a doc. JUDr. Jana Svatoně, CSc. při ústním jednání dne 24. 11. 2015 ve věci návrhu **krajské státní zástupkyně v Plzni** ze dne 18. 6. 2015, č. j. 1 SPR 223/2015 - 1, na zahájení řízení o kárné odpovědnosti **V. B.**, státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Plzni,

t a k t o :

Podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, kárně obviněná

V. B., nar. X,

státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Plzni,
bytem X,

je vinna, že

I.

při výkonu dozoru nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení ve věci vedené u Krajského státního zastupitelství v Plzni pod sp. zn. 2 KZV 9/2004 proti obviněným T. A. a D. M. B., kteří byli pro zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku stíháni vazebně, a to T. A. z důvodů uvedených v § 67 písm. c) trestního řádu a D. M. B. z důvodů uvedených v § 67 písm. a), c) trestního řádu, v rozporu s ustanoveními § 72 odst. 1, odst. 2 trestního řádu před uplynutím tříměsíční lhůty od právní moci rozhodnutí o vzetí do vazby podala opožděně soudu návrh na vydání rozhodnutí o dalším trvání vazby u obou obviněných, který vzala zpět před termínem nařízeného vazebního zasedání na základě upozornění soudce, načež až dne 23. 4. 2014 vyhotovila příkaz k propuštění obviněných z vazby na svobodu, ačkoli lhůta tří měsíců od právní moci rozhodnutí o vzetí do vazby u obou obviněných uplynula dnem 22. 4. 2014, v důsledku čehož oba obvinění pobývali ve vazbě nezákonně, a to každý po dobu 14 hodin a 15 minut,

II.

ve věci vedené pod sp. zn. 2 KZV 9/2014 byla dále nečinná při vyřizování jednotlivých podání, přičemž konkrétně:

1. v období od 10. 3. 2014 do 6. 5. 2015 nerozhodla o podnětu Policie České republiky, Národní protidrogová centrála, služba kriminální policie a vyšetřování ze dne 10. 3. 2014, ČTS: NPC-201-51/TC-2014-220020, na vydání příkazu k zjištění údajů o telekomunikačním provozu podle § 88a odst. 1 trestního řádu,
2. v období od 24. 4. 2014 do 11. 8. 2014 nevyřídila žádost o mezinárodní právní pomoc vedoucího vrchního státního zástupce v Hofu, Spolková republika Německo, ze dne 14. 4. 2014, zn. 313 AR 311/14,
3. v období od 30. 4. 2014 do 6. 5. 2015 nevyřídila žádost o mezinárodní právní pomoc vedoucího vrchního státního zástupce v Hofu, Spolková republika Německo, ze dne 17. 4. 2014, zn. 33 AR 366/14, která navíc byla urgována podáním téhož cizozemského justičního orgánu ze dne 29. 1. 2015, zn. 33 AR 366/14, doručeným krajskému státnímu zastupitelství dne 6. 2. 2015,
4. v období od 8. 7. 2014 do 15. 5. 2015 nerozhodla o návrhu Policie České republiky, Národní protidrogová centrála, služba kriminální policie a vyšetřování ze dne 2. 7. 2014, ČTS: NPC-201-142/TC-2014-220020, na vyžádání mezinárodní právní pomoci ve Spolkové republice Německo,
5. poté, co byla dne 12. 6. 2014 krajskému státnímu zastupitelství doručena žádost o propuštění z vazby na svobodu společně s připojeným slibem a dalšími listinami od obviněného N. D., který byl pro zvlášť závažný pokračující zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku a další trestný čin stíhán vazebně z důvodů uvedených v § 67 písm. a), c) trestního řádu, v rozporu s ustanovením § 73b odst. 2 trestního řádu ve lhůtě pěti pracovních dnů této žádosti nevyhověla ani ji nepředložila k rozhodnutí soudci a příkaz k propuštění obviněného z vazby na svobodu vydala až dne 1. 7. 2014, což byl poslední den zákonné tříměsíční lhůty pro trvání vazby podle § 72 odst. 1 trestního řádu,

III.

ve věci vedené u Krajského státního zastupitelství v Plzni pod sp. zn. 2 KZN 143/2014 v období od 12. 1. 2015 do 7. 4. 2015 jako vedoucí oddělení neučinila žádný úkon směřující k vyřízení podání D. M. ze dne 3. 12. 2014, které navíc bylo urgováno dalším jeho podáním založeným do spisu dne 13. 3. 2014,

tedy

ad I., ad II. a ad III.

zaviněně porušila povinnosti státního zástupce a zaviněným jednáním ohrozila důvěru v odbornost postupu státního zastupitelství,

čímž spáchala

ad I., ad II. a ad III.

tři kárná provinění podle § 28 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství,

a za to se jí ukládá

podle § 30 odst. 1 písm. b) zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, kárné opatření
snížení platu o 10 % na dobu 4 (čtyř) měsíců.

O d ů v o d n ě n í :

Dokazováním provedeným při ústním jednání byly zjištěny následující skutečnosti:

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, Územní odbor Cheb, 2. oddělení obecné kriminality Služby kriminální policie a vyšetřování Cheb, usnesením ze dne 12. 12. 2013, č. j. KRPK-99007-78/TČ-2013-190272, zahájila trestní stíhání T. A., nar. X, státního občana Mongolska, D. M. B., nar. X, státního občana Vietnamu, a T. B. D. N., nar. X, státní občanky Vietnamu, pro zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, spáchaný dílem samostatně a dílem ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku.

Tohoto trestného činu se měli obvinění dopustit tím, že T. A. v herně baru Hermes, ulice Přítelství 4, Cheb, od listopadu 2012 do 11. 11. 2013 prodával R. S. dvakrát týdně přesně nezjištěné množství pervitinu za částky od 200 Kč do 500 Kč, od září do 29. října 2013 prodal J. S. minimálně v osmi případech přesně nezjištěné množství pervitinu vždy za částku 200 Kč a dne 13. 11. 2013 prodal M. B. jeden gram pervitinu za částku 500 Kč a dále mu nabídl ještě 20 gramů pervitinu, avšak k obchodu již nedošlo, následně T. A. postupně ve dnech 20. 11., 28. 11. a 12. 12. 2013 prodal policistovi vystupujícímu při předstíraném převodu jako uživatel drog pervitin o hmotnosti celkem 955 gramů za celkovou částku 422.000 Kč, jenž při útoku ze dne 28. 11. 2013 obstaral D. M. B. a při útoku ze dne 12. 12. 2013 obstarali D. M. B. a T. B. D. N., kteří prodej drogy také aktivně organizovali.

Bezprostředně po posledním předstíraném převodu byli obvinění T. A. a D. M. B. dne 12. 12. 2013 v 13.42 hodin v prostoru tržnice Dragon, ulice Dragounská, Cheb, podle § 76 odst. 1 trestního řádu zadrženi po předchozím písemném souhlasu státního zástupce.

Soudce Okresního soudu v Chebu usnesením ze dne 14. 12. 2013, č. j. 1 Nt 61/2013 - 17, vzal obviněného T. A. do vazby z důvodu uvedeného v § 67 písm. c) trestního řádu a současně nepřijal slib nabízený podle § 73 odst. 1 písm. b) trestního řádu. Proti tomuto rozhodnutí podal obviněný stížnost, kterou zamítl Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 22. 1. 2014, č. j. 8 To 16/2014 - 26. Rozhodnutí o vzetí obviněného T. A. do vazby nabylo právní moci dnem 22. 1. 2014.

Obviněný D. M. B. byl vzat do vazby z důvodů uvedených v § 67 písm. a), c) trestního řádu za současného nepřijetí slibu nabízeného podle § 73 odst. 1 písm. b) trestního řádu usnesením soudce Okresního soudu v Chebu ze dne 15. 12. 2013, č. j. 1 Nt 63/2013 - 18. Stížnost obviněného proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 22. 1. 2014, č. j. 8 To 17/2014 - 35. Rozhodnutí o vzetí obviněného D. M. B. do vazby nabylo právní moci také dnem 22. 1. 2014.

Tuto trestní věc Okresní státní zastupitelství v Chebu přípisem ze dne 25. 3. 2014, č. j. 2 ZT 135/2013 - 76, postoupilo k dalšímu výkonu dozoru Krajskému státnímu zastupitelství v Plzni k rukám kárně obviněné kvůli vedení dalšího trestního řízení proti obviněnému T. A. a z toho vyplývají příslušnosti krajského státního zastupitelství. V tomto přípise zároveň okresní státní zastupitelství výslovně upozornilo kárně obviněnou, že dne 22. 4. 2014 skončí tříměsíční lhůta od právní moci rozhodnutí o vzetí obviněných T. A. a D. M. B. do vazby a že tak bude třeba v předstihu nejméně 15 dnů podat soudu návrh na rozhodnutí o jejím dalším trvání.

Policie České republiky, Národní protidrogová centrála, služba kriminální policie a vyšetřování, usnesením ze dne 6. 3. 2014, ČTS: NPC-201-20/TC-2014-220020, totiž nejprve zahájila další trestní stíhání T. A. pro zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) trestního zákoníku. Tohoto trestného činu se měl obviněný dopustit jako člen organizované skupiny se spoluobviněným N. D., nar. X, státním občanem Turecka, tím, že pravděpodobně v období od konce února či začátku března 2013 nejpozději do dne 17. 9. 2013, po předchozí vzájemné domluvě zprostředkovali prodej či prodali nejméně v 50 případech minimálně 5.000 gramů pervitinu ve Spolkové republice Německo žijícímu A. L. za pomoci kurýra, který za tímto účelem přicestoval do České republiky. Stejným usnesením policejní orgán zahájil trestní stíhání N. D. i pro pokračující zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) trestního zákoníku a trestní stíhání J. K., nar. X, pro pokračující zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) trestního zákoníku, kterých se měli oba obvinění dopustit jako členové organizované skupiny prodeji pervitinu dalším osobám. Usnesením Policie České republiky, Národní protidrogová centrála, služba kriminální policie a vyšetřování, ze dne 4. 4. 2014, ČTS: NPC-201-66/TC-2014-220020, pak byly obě uvedené trestní věci spojeny ke společnému projednání a rozhodnutí a dne 4. 4. 2014 pod ČTS: NPC-201-67/TC-2014-220020 stejný policejní orgán upozornil obviněné T. A. a D. M. B. na změnu právní kvalifikace s tím, že shora uvedený skutek bude nadále posuzován jako zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, spáchaný dílem samostatně a dílem ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku.

Ve společném řízení, které bylo vedeno u Krajského státního zastupitelství v Plzni pod sp. zn. 2 KZV 9/2014, vykonávala dozor nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení kárně obviněná. Ta v podání ze dne 7. 4. 2014 navrhla soudci Okresního soudu v Chebu, aby podle § 72 odst. 1 trestního řádu rozhodl o ponechání obviněných T. A. a D. M. B. ve vazbě, neboť nadále trvají důvody, pro které do ní byli vzati. Tento návrh byl doručen Okresnímu soudu v Chebu dne 8. 4. 2014.

Soudce Okresního soudu v Chebu ve vyznění státního zástupce ze dne 11. 4. 2014, sp. zn. 1 Nt 501/2014, oznámil, že se v uvedené trestní věci bude konat vazební zasedání dne 22. 4. 2014 v 10.30 hodin. Zároveň v tomto vyznění upozornil, že z dosud dostupných údajů

vyplývá nedodržení lhůty uvedené v § 72 odst. 2 trestního řádu a pokud nebude doloženo její zachování, hrozí propuštění obou obviněných na svobodu bez věcného rozhodování nejpozději dne 23. 4. 2014.

Následně kárně obviněná přípisem ze dne 18. 4. 2014, který adresovala Okresnímu soudu v Chebu, vzala zpět návrh na rozhodnutí o ponechání obviněných T. A. a D. M. B. ve vazbě.

Doba tří měsíců od právní moci rozhodnutí o vzetí obviněných do vazby uvedená v § 72 odst. 1 trestního řádu však skončila dne 22. 4. 2014, neboť obě tato rozhodnutí nabyla právní moci dne 22. 1. 2014, jak již bylo zmíněno. Proto nejpozději na konci dne 22. 4. 2014 měli být oba obvinění propuštěni z vazby na svobodu. Před uplynutím této lhůty však kárně obviněná opomenula jejich propuštění nařídít a učinila tak až přípisem ze dne 23. 4. 2014. V něm přikázala, aby obvinění byli neprodleně propuštěni z vazby na svobodu, což vazební věznice realizovala dne 23. 4. 2014 v 14.15 hodin. Kvůli tomuto pochybení kárně obviněné tak v trestní věci vedené u Krajského státního zastupitelství v Plzni pod sp. zn. 2 KZV 9/2014 pobývali obvinění T. A. a D. M. B. ve vazbě nezákonně po dobu 14 hodin a 15 minut.

Dále ve věci sp. zn. 2 KZV 9/2014 Národní protidrogová centrála, služba kriminální policie a vyšetřování, zaslala krajskému státnímu zastupitelství podnět ze dne 10. 3. 2014, ČTS: NPC-201-51/TC-2014-220020, na vydání příkazu ke zjištění údajů, které požívají právo na ochranu osobních, provozních a lokalizačních údajů a důvěrnost informací. Úkon uvedený v § 88a odst. 1 trestního řádu měl být proveden za účelem zjištění údajů uložených v mobilních telefonech a SIM kartách odňatých obviněným N. D. a J. K. při provádění domovních prohlídek.

Tento podnět policejního orgánu kárně obviněná obdržela dne 10. 3. 2014, do provedení kontroly spisu ze dne 29. 4. 2015 na něho nikterak nereagovala a vyřídila ho až na základě pokynu I. náměstkyně krajské státní zástupkyně v Plzni přípisem ze dne 6. 5. 2015. V něm policejnímu orgánu sdělila, že za současného stavu dokazování nepovažuje za potřebné vyžadovat znalecké zkoumání zajištěných mobilních telefonů a SIM karet, a proto se jeví jako nadbytečné zjišťovat PUK kódy k těmto předmětům. Zajištěné předměty se však prozatím nemají vracet, aby byly k dispozici pro případ, že by obvinění či jejich obhájci navrhli opatření uvedeného důkazu.

Ve věci sp. zn. 2 KZV 9/2014 také vedoucí vrchní státní zástupce v Hofu, Spolková republika Německo, zaslal krajskému státnímu zastupitelství žádost o mezinárodní právní pomoc ze dne 14. 4. 2014, zn. 313 AR 311/14. V této žádosti bylo uvedeno, že proti tureckému státnímu příslušníkovi C. B., nar. X, se vede přípravné řízení mimo jiné pro trestný čin nedovoleného obchodování s omamnými látkami v množství větším než malém podle § 1 odst. 1, § 3 odst. 1, § 29a odst. 1 číslo 2 a § 30 odst. 1 číslo 4 německého zákona o omamných látkách, jehož se měl obviněný dopustit tím, že ve dnech 10., 21. a 31. 12. 2013 dovezl z České republiky do Německa a Švýcarska minimálně celkem 402 gramů metamfetaminové směsi s obsahem nejméně 60 % metamfetaminové báze. Podle poznatků státního zastupitelství v Hofu byly přitom omamné látky získány v České republice od N. D., G. D. M. a J. K., proti nimž vede Krajské státní zastupitelství v Plzni přípravné řízení pod sp. zn. 1 KZN 1548/2013. Na základě těchto zjištění vedoucí vrchní státní zástupce v Hofu požádal o zaslání protokolů a zpráv o sledování, protokolů o odposlechu, případně protokolů o domovní prohlídce či záznamů odposlechu telefonických hovorů na zvukových nosičích prokazujících navázání kontaktů mezi obviněným C. B. a skupinou pachatelů kolem N. D.

Tuto žádost o mezinárodní právní pomoc obdržela kárně obviněná dne 24. 4. 2014 a vyřídila ji až přípisem ze dne 11. 8. 2014. V něm státnímu zastupitelství v Hofu zaslala k využití v trestním řízení vedeném proti obviněnému C. B. kopie usnesení o zahájení trestního stíhání N.

D. pro pokračující zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu telefonní stanice užívané N. D., opatření o prodloužení platnosti tohoto příkazu, protokolů k záznamům telekomunikačního provozu získaným odposlechem telefonní stanice užívané N. D. a nosiče CD se zvukovými záznamy telekomunikačního provozu. Zároveň kárně obviněná cizozemskému justičnímu orgánu sdělila, že N. D. je kromě jiného stíhán pro skutek, jehož se měl dopustit v Aši prodejem 202 gramů pervitinu C. B., který následně omamnou látku vyvezl do Německa.

Ve věci sp. zn. 2 KZV 9/2014 rovněž vedoucí vrchní státní zástupce v Hofu, Spolková republika Německo, zaslal krajskému státnímu zastupitelství žádost o mezinárodní právní pomoc ze dne 17. 4. 2014, zn. 33 AR 366/14. V této žádosti bylo uvedeno, že proti německým státním příslušníkům D. V. G., nar. X, a R. S., nar. X, se vede přípravné řízení mimo jiné pro trestný čin nedovoleného obchodování s omamnými látkami v množství větším než malém podle § 1 odst. 1, § 3 odst. 1, § 29a odst. 1 číslo 2 a § 30 odst. 1 číslo 4 německého zákona o omamných látkách, jehož se měli obvinění dopustit tím, že dne 11. 3. 2014 dovezli z České republiky do Německa 33,5 gramů metamfetaminu s obsahem nejméně 60 % metamfetaminové báze. Podle poznatků státního zastupitelství v Hofu byly přitom omamné látky získány v České republice od N. D., G. D. M. a J. K., proti nimž vede Krajské státní zastupitelství v Plzni přípravné řízení pod sp. zn. 1 KZN 1548/2013. Na základě těchto zjištění vedoucí vrchní státní zástupce v Hofu požádal o zaslání všech relevantních důkazů opatřených ve věci sp. zn. 1 KZN 1548/2013 či v jiných souběžně vedených trestních řízeních, a to především protokolů a zpráv o sledování, protokolů o odposlechu, případně protokolů o domovní prohlídce či záznamů odposlechu telefonických hovorů na zvukových nosičích prokazujících navázání kontaktů mezi obviněnými D. V. G. a R. S. a skupinou pachatelů kolem N. D.

Žádost o mezinárodní právní pomoc obdržela kárně obviněná dne 30. 4. 2014 a dne 6. 2. 2015 jí byl od vrchního státního zástupce v Hofu doručen i přípis ze dne 29. 1. 2015, zn. 33 AR 366/14, kterým byla tato žádost urgována. Na obě tato podání německého justičního orgánu však kárně obviněná nikterak nereagovala a žádost o mezinárodní právní pomoc vyřídila až přípisem ze dne 6. 5. 2015 na základě pokynu I. náměstkyně krajské státní zástupkyně v Plzni, který jí byl udělen po provedení kontroly spisu ze dne 29. 4. 2015.

V odpovědi na žádost o mezinárodní právní pomoc ze dne 6. 5. 2015 kárně obviněná státnímu zastupitelství v Hofu zaslala k využití v trestním řízení vedeném proti obviněným D. V. G. a R. S. kopie usnesení o zahájení trestního stíhání N. D. pro pokračující zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu telefonní stanice užívané G. D. M., protokolů k záznamům telekomunikačního provozu získaným tímto odposlechem a nosiče CD se zvukovými záznamy telekomunikačního provozu. Zároveň kárně obviněná cizozemskému justičnímu orgánu sdělila, že proti G. D. M. nebylo zahájeno trestní stíhání, neboť k němu nepostačuje obsah telefonické komunikace vedené dne 10. 3. 2013 s uživatelem německé telefonní stanice, jímž by měl být údajně R. S.. Téhož dne nebylo prováděno ani žádné sledování osob a věcí, při kterém by případně mohlo být zadokumentováno setkání G. D. M. s R. S. Žádný jiný důkaz prokazující, že G. D. M. předal německým občanům D. V. G. a R. S. metamfetamin, který byl u nich zajištěn dne 11. 3. 2013, již přitom není k dispozici.

Dále ve věci sp. zn. 2 KZV 9/2014 Národní protidrogová centrála, služba kriminální policie a vyšetřování, zaslala krajskému státnímu zastupitelství návrh ze dne 2. 7. 2014, ČTS: NPC-201-142/TČ-2014-220020, na vyžádání mezinárodní právní pomoci ve Spolkové

republiky Německo. Cizozemský justiční orgán měl být požádán o poskytnutí některých písemností souvisejících se zadržením M. K., nar. X, k němuž došlo dne 3. 5. 2013 po kontrole vozidla Spolkovou policií Selb, v němž byly nalezeny 3 ks uzavíratelných sáčků s nejméně 171 gramy metamfetaminu. Tyto sáčky s pervitinem měl totiž v Německu žijícímu M. K. dne 3. 5. 2013 pravděpodobně v Chebu prodat po předchozí vzájemné dohodě obviněný N. D.. Dále policejní orgán navrhl, aby v rámci mezinárodní právní pomoci byl proveden výslech M. K. v procesním postavení svědka se zaměřením na blíže uvedené skutečnosti vztahující se zejména k vývozu pervitinu z České republiky do Německa a k osobám obviněných a aby s ním byla provedena rekognice podle přiložených fotografií za účelem ověření, zda mu drogy skutečně prodal obviněný N. D.

Tento návrh policejního orgánu kárně obviněná obdržela dne 8. 7. 2014, do provedení kontroly spisu ze dne 29. 4. 2015 na něho vůbec nereagovala a vyřídila ho až na základě pokynu I. náměstka krajské státní zástupkyně v Plzni dvěma dožádáními o právní pomoc ze dne 15. 5. 2015, která zaslala státnímu zastupitelství v Lipsku a v nichž požádala o realizaci všech zmíněných úkonů.

Konečně ve věci sp. zn. 2 KZV 9/2014 byl obviněný N. D. vzat do vazby z důvodů uvedených v § 67 písm. a), c) trestního řádu za současného nepřijetí písemného slibu nabídnutého podle § 73 odst. 1 písm. b) trestního řádu usnesením soudkyně Okresního soudu v Chebu ze dne 8. 3. 2014, sp. zn. 5 Nt 53/2014, přičemž stížnost proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 1. 4. 2014, č. j. 7 To 110/2014 - 88. Usnesení o vzetí do vazby obviněného N. D. nabylo právní moci dnem 1. 4. 2014. V podání ze dne 11. 6. 2014 požádal obviněný o propuštění z vazby na svobodu za současného přijetí písemného slibu, eventuálně stanovení probačního dohledu.

Kárně obviněná obdržela tuto žádost spolu s připojeným slibem a dalšími listinami dne 12. 6. 2014. V rozporu s § 73b odst. 2 větou druhou trestního řádu však kárně obviněná nevyhověla žádosti o propuštění z vazby do pěti pracovních dnů od jejího doručení ani ji v této lhůtě nepředložila soudci k rozhodnutí. Teprve až dne 1. 7. 2014, tedy po uplynutí 18 dnů od doručení žádosti a v poslední den zákonné tříměsíční lhůty od právní moci rozhodnutí o vzetí do vazby uvedené v § 72 odst. 1 trestního řádu vydala kárně obviněná příkaz k neprodlenému propuštění obviněného N. D. z vazby na svobodu, který byl vazební věznicí realizován dne 1. 7. 2014 v 09.50 hodin.

V rozsáhlém podání ze dne 3. 12. 2014, které bylo nazváno jako stížnost na postup policistů Ch. a U. (č. j. KRPP-88946/TČ-2012-030080), D. M. uvedl, že bývalí klienti společnosti Ekonomické stavby s. r. o. podali na jeho osobu několik trestních oznámení, na jehož základě byly dne 4. 9. 2012 zahájeny úkony trestního řízení pro podezření ze spáchání pokračujícího zvláště závažného zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku. Policejní orgán usnesením ze dne 31. 5. 2014 tuto trestní věc odložil, neboť v trestním řízení bylo podezření ze spáchání trestného činu jednoznačně vyvráceno. V této souvislosti podatel požádal krajskou státní zástupkyni v součinnosti s Generální inspekcí bezpečnostních sborů o prověření postupu vyšetřovatelů Ch. a U., kteří v několika případech postupovali v rozporu se zákonem, s příkazy dozorujícího státního zástupce, s dobrými mravy i s etikou policisty. Protiprávní postup těchto policistů, kterým měla být způsobena společenská újma a mimořádně vážná majetková škoda, podatel spatřoval v údajně podvodně vylákaném příkazu k domovní prohlídce, v údajně zbytečné a poškozující domovní prohlídce, v údajném opětovném vyšetřování již odložených kauz, v údajné snaze ovlivnit další bývalé klienty k účasti na dané trestní věci, v údajně pomalém navracení dokladů potřebných pro fungování společnosti v rozporu s příkazy státního zástupce, v údajně neúměrné délce vyšetřování a v údajně ztracených dokladech.

Podání D. M. ze dne 3. 12. 2014 bylo u Krajského státního zastupitelství v Plzni vedeno pod sp. zn. 2 KZN 143/2014. Státní zástupkyně JUDr. D. L. jeho obsah vyhodnotila v záznamu ze dne 8. 12. 2014 jako trestní oznámení s tím, že by se mohlo jednat o podezření ze spáchání trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 trestního zákoníku či trestného činu maření úkolu úřední osoby z nedbalosti podle § 330 trestního zákoníku, eventuálně jiného trestného činu. S ohledem na tuto skutečnost je podle tohoto záznamu třeba věc zapsat do rejstříku 2 KZN a přidělit ji příslušnému státnímu zástupci k dalšímu opatření, což bylo projednáno i s vedoucí oddělení, kterým byla v rozhodné době kárně obviněná.

Státní zástupce JUDr. J. R. však v záznamu ze dne 8. 1. 2015 vyhodnotil předmětné podání odlišným způsobem, neboť dospěl k závěru, že nespadá do výkonu působnosti státního zastupitelství a mělo by být založeno k dalšímu opatření do věci sp. zn. 1 KZN 2030/2012, ve které byl vykonáván dozor nad zákonností přípravného řízení vedeného vůči podateli D. M.. Podání ze dne 3. 12. 2014 totiž neobsahuje skutečnosti nasvědčující spáchání trestného činu a podle části jeho obsahu se jedná o podnět k výkonu dohledu podle § 12c a násl. zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, (dále jen „zákon o státním zastupitelství“), a o žádost o přezkoumání postupu policejního orgánu podle § 157a odst. 1 trestního řádu. Na základě těchto zjištění bylo podání ze dne 3. 12. 2014 předloženo k posouzení kárně obviněné.

Ta jako vedoucí oddělení Krajského státního zastupitelství v Plzni obdržela podání D. M. dne 12. 1. 2015. Dne 12. 3. 2015 byl navíc krajskému státnímu zastupitelství doručen dotaz D. M., zda a v jaké lhůtě může očekávat reakci na své podání ze dne 3. 12. 2014. K jeho vyřízení však kárně obviněná neprovedla žádný úkon a učinila tak až na základě písemného pokynu I. náměstka krajské státní zástupkyně ze dne 2. 4. 2015.

V přípise ze dne 7. 4. 2015 kárně obviněná ve shodě s názorem svého nadřízeného sdělila D. M., že jeho podání označené jako stížnost na postup policistů Ch. a U. je nutné posoudit jako podnět k výkonu dohledu nad postupem krajského státního zastupitelství při výkonu dozoru v trestním řízení vedeném pod sp. zn. 1 KZN 2030/2012 a nad postupem policejního orgánu a jako takové mělo být vyřizováno. Věc tedy musí být nejprve přezkoumána Vrchním státním zastupitelstvím v Praze, jemuž bude předložen kompletní spisový materiál. Za nesprávný postup, který spočíval ve vyřizování podání jako trestního oznámení, jakož i za z toho způsobené prodlevy se kárně obviněná podateli omluvila. V přípise ze dne 9. 4. 2015 pak kárně obviněná předložila Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze podání D. M. k výkonu dohledu.

Všechna tato skutková zjištění vyplývají z obsahu kopie obalu a podstatných částí dozorového spisu Krajského státního zastupitelství v Plzni sp. zn. 2 KZV 9/2014, včetně k němu připojeného postoupeného dozorového spisu Okresního státního zastupitelství v Chebu sp. zn. 2 ZT 135/2013, z obsahu kopie podstatných částí všeobecného spisu Krajského státního zastupitelství v Plzni sp. zn. 2 KZN 143/2014 (1 KZN 2030/2012), jakož i ze záznamů o kontrole spisu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 2 KZV 9/2014 - 470, a ze dne 15. 5. 2015, sp. zn. 1 SPR 184/2015, které vyhotovil I. náměstek krajské státní zástupkyně v Plzni.

Kárně obviněná při výslechu před kárným senátem uvedla, že jí v letech 2014 a 2015 byly přiděleny trestní věci, s nimiž byl spojen výkon dozoru v rámci prověřování a při vyšetřování, jakož i účast u jednání soudu. Navíc v této době vykonávala funkci vedoucí oddělení krajského státního zastupitelství, se kterou byla spojena především aperrační činnost.

Podle kárně obviněné byly v roce 2014 u krajského soudu projednávány věci, ve kterých podávala obžalobu v předchozím roce. Několik z nich navíc bylo kvůli množství obžalovaných

a hlavně povaze důkazů značně obsáhlých, čemuž odpovídal i vyšší počet hlavních líčení. Při jejich nařizování musel krajský soud rovněž brát v úvahu, že jsou většinou vedeny vazebně. V podstatě v každé jí podané obžalobě žádala, aby jí soud umožnil osobní účast u hlavního líčení a aby při něm mohla sama provádět důkazy, čemuž soud vyhověl. Vedení dokazování u hlavního líčení, jež spočívalo zejména v provádění záznamů telekomunikačního provozu získaných odposlechem, přitom vyžadovalo důkladnou přípravu, které se musela věnovat po skončení hlavního líčení nařízeného v jiné, obdobně obtížné věci. Na jednání soudu musela být dobře připravena i kvůli tomu, že v některých trestních věcech byl velký počet obhájců, na jejichž námitky vznesené vůči obžalobě musela fundovaně reagovat.

Věci přidělené k dozoru v přípravném řízení byly většinou vedeny vazebně, a proto kárně obviněná podle svého dalšího tvrzení musela sledovat běh vazebních lhůt, rychlost a plynulost vyšetřování i lhůt pro podání návrhu na ponechání obviněných ve vazbě, připravit se na vazební zasedání a prověřovat, zda jsou nadále dány důvody vazby. Má ve zvyku věci sledovat již od zahájení úkonů trestního řízení a být v kontaktu s policejním orgánem, což se promítá do dalšího postupu při prověřování. Její následné návrhy adresované soudu tak nejsou formální, odpovídají zjištěným skutečnostem a jsou též obsáhle odůvodněny. Navíc prověřování drogové trestné činnosti, která spadá do její specializace, není jednoduché a obvykle vyžaduje podání opětovných návrhů na nařízení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, neboť podezřelí si často mění telefony. Snaží se, aby prověřování skončilo zahájením trestního stíhání a aby docházelo k odložení věci jen po vyčerpání všech dostupných důkazních prostředků sloužících k jejich řádnému objasnění. Poznatky zjištěné při prověřování vyhodnocuje, snaží se na ně reagovat a pak je využívá při vyšetřování, což jí pomáhá i k preciznějšímu rozhodování o stížnostech obviněných proti usnesení o zahájení trestního stíhání. Pečlivě a dlouho zpracovává záznamy o prověrce spisu policejního orgánu, aby z nich byl zjistitelný pokrok při vyšetřování oproti předchozímu záznamu a způsob plnění v něm uložených pokynů.

Dále je podle kárně obviněné zapotřebí vzít v úvahu, že od 1. dubna 2014 byla vedoucí sloučeného oddělení trestního řízení, do jehož náplně nově patřila i hospodářská trestná činnost, které nerozuměla, neboť se po celou dobu funkce státní zástupkyně věnovala obecné kriminalitě. Z titulu funkce musela aprobovat rozhodnutí specialistů, kteří znali problematiku hospodářské trestné činnosti velice dobře a věděli, že ona se v ní nevyzná. Navíc několik věcí zpracovaných těmito kolegy skončilo vydáním zprošťujícího rozsudku, na což nebyla zvyklá. V současnosti se dozvídá, že na základě odvolání státních zástupců vrchní soud tato rozhodnutí ruší a věci vrací soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Tato situace, s níž seznámila i krajskou státní zástupkyni, ji velmi trápila. Navíc od 1. září 2014 nastoupil do funkce I. náměstek krajské státní zástupkyně, který je specialistou na hospodářskou trestnou činnost. Od této doby se stávalo, že odsouhlasila věc z oblasti hospodářské trestné činnosti, kterou však měl s konečnou platností posoudit náměstek, avšak ten několikrát se způsobem jejího vyřízení nesouhlasil a bez upřesnění uložil, aby byla rozhodnuta jinak. Mnoho dní se pak nemohla věnovat jiné práci, než formulování pokynu pro státního zástupce, aby tak splnila příkaz svého nadřízeného.

Všechny tyto skutečnosti kárně obviněnou podle jejího dalšího tvrzení limitovaly při výkonu dozoru ve věci sp. zn. 2 KZV 9/2014. Navíc v roce 2014 dozorovala další trestní věci, v nichž bylo nejméně 22 vazebně stíhaných obviněných. Žádnou pomůcku na sledování konce vazebních lhůt neměla k dispozici, když v tomto směru nebyla s informačním systémem státních zastupitelství, stejně jako její kolegové, v rozhodné době zvyklá pracovat. O těchto údajích si činila poznámky a nosila je v hlavě, což se projevilo i při podání návrhu na vydání rozhodnutí o dalším trvání vazby u obviněných T. A. a D. M. B., k jehož zpracování se dostala až šestnáctý den před koncem vazební lhůty, neboť předtím byla poměrně často u hlavních líčení v jiných věcech. Tento návrh dokončila po pracovní době, a proto se rozhodla ho zaslat až následující den

ráno s tím, že pokud ho soud obdrží patnáctý den před uplynutím vazební lhůty, bude se považovat za včas podaný. Po upozornění soudce, že návrh na ponechání obou obviněných ve vazbě byl podán opožděně, si zakoupila poslední vydání komentáře k trestnímu řádu od prof. Šámala a kol. V něm autoři zastávají názor, s nímž se již nyní také ztotožňuje, že lhůta uvedená v § 72 odst. 2 trestního řádu není pořádková, nýbrž prekluzivní. Proto návrh na další trvání vazby vzala zpět a přemýšlela, kdy má obviněné z vazby propustit. Na tuto otázku, jak se tehdy domnívala, našla odpověď až v pokynu obecné povahy z roku 2009, který se týká mladistvých a v němž se uvádí, že pokud o ponechání ve vazbě nebude rozhodnuto do 15 dnů před koncem vazební lhůty, musí být obviněný nejpozději následující den z vazby propuštěn. V tomto směru proto ve vztahu k obviněným T. A. a D. M. B. postupovala. Po této zkušenosti si bude navždy pamatovat, že lhůta pro podání návrhu státního zástupce na další trvání vazby má prekluzivní povahu.

Ve vztahu k nečinnostem při vyřizování jednotlivých podání ve věci vedené pod sp. zn. 2 KZV 9/2014 kárně obviněná poukázala na rychlé plynutí času při plnění povinností státního zástupce a uvedla, že jí tyto průtahy nepřipadaly tak dlouhé. Během jejich trvání odváděla kvalitní práci, o čemž svědčí její aktivita v jednací síni i velmi nízký počet neúspěšných návrhů podaných soudy. Státní zastupitelství proto nepoškozovala v oblastech, kde je jeho činnost nejviditelnější. Proto i v tomto kontextu je nutné vidět její dlouhé průtahy, které nezpochybňuje. Podnět policejního orgánu na vydání příkazu k zjištění údajů o telekomunikačním provozu neakceptovala, protože tento důkaz považovala za nadbytečný pro podání obžaloby. S ohledem na nedostatek důkazů proti obviněnému N. D. věděla, že nebudou dány podmínky pro podání návrhu na jeho ponechání ve vazbě. Zřejmě udělala chybu, že za této situace nepředložila soudu žádost tohoto obviněného o propuštění z vazby na svobodu. Nicméně z jejího pohledu by bylo horší chybou, kdyby obviněný N. D. ve vazbě zůstal, než když z ní byl propuštěn. V zákonné lhůtě pěti pracovních dnů od podání žádosti ho však nepropustila, neboť plnila jiné pracovní povinnosti a nevnímala rychle plynoucí čas.

Po předložení podání D. M. k posouzení, zda se jedná o trestní oznámení nebo o podnět k výkonu dohledu, se kárně obviněná podle svého dalšího tvrzení musela důkladně připravovat na hlavní líčení v obtížné trestní věci. Předmětný spis proto nechala položený na stole a čas stále plynul. Na základě pokynu I. náměstka krajského státní zástupkyně věc předložila k výkonu dohledu Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze a D. M. se omluvila, že jeho podání špatně vyhodnotila. Později se dozvěděla, že se vrchní státní zastupitelství přiklonilo k názoru, který původně zastávala.

Dále kárně obviněná uvedla, že po zjištění těchto průtahů a v reakci na sdělení krajské státní zástupkyně, podle něhož neplní povinnosti spojené s pozicí vedoucí oddělení a snižuje tak autoritu svých nadřízených, se rozhodla na tuto funkci rezignovat a začala se věnovat jen výkonu dozoru v jí přidělených věcech. Na základě rozhodnutí krajské státní zástupkyně jí byly vytvořeny podmínky k setrvání na pracovišti i po pracovní době a o víkendech, přičemž tento čas využívá k plnění úkolů, které během pracovního týdne nestihá vyřídit.

Závěrem kárně obviněná uvedla, že její průtahy by nebyly tak dlouhé, pokud by na ně byla svými nadřízenými dříve upozorněna. Současně znovu poukázala na všechny zmíněné faktory negativně ovlivňující její pracovní život i na svou omezenou kapacitu a ponechala na zvážení kárného senátu, zda byla schopna přidělenou práci zvládnout a zda je tak odpovědná za všechna pochybení, která jsou uvedena v kárném návrhu.

K obhajobě kárně obviněné uvádí kárný senát tyto skutečnosti a dospívá k následujícím právním závěrům:

Lhůta pro podání návrhu státního zástupce soudci na rozhodnutí o dalším trvání vazby v přípravném řízení je propadná, nikoliv pořádková. Podle znění § 72 odst. 2 trestního řádu je totiž tento návrh třeba doručit soudu nejpozději 15 dnů před uplynutím lhůty tří měsíců, z čehož je možné dovodit, že v této lhůtě je státní zástupce povinen návrh podat, jinak by musel být obviněný z vazby neprodleně propuštěn, jako je tomu v případech uvedených v § 72 odst. 1 věty druhé a v § 72 odst. 3 části věty první za středníkem trestního řádu. Navíc povaha a smysl této lhůty vylučují, aby její nedodržení bylo možné dodatečně zhojit a nemělo tak žádný vliv na další omezení osobní svobody jednotlivce. Takový výklad § 72 odst. 2 trestního řádu je nepřijatelný z hlediska právní jistoty obviněného i počátku běhu dalších lhůt stanovených pro trvání vazby. Proto je zapotřebí toto ustanovení interpretovat ústavně konformně a lhůtu v něm stanovenou považovat za lhůtu, jejímž marným uplynutím ztrácí vazba zákonný podklad. Jestliže tedy státní zástupce podá soudu návrh na vydání rozhodnutí o dalším trvání vazby po uplynutí 15 dnů před koncem lhůty tří měsíců od právní moci rozhodnutí o vzetí do vazby nebo právní moci jiného rozhodnutí o vazbě, musí postupovat analogicky podle § 72 odst. 1 věty druhé a § 73b odst. 6 věty druhé trestního řádu a vydat příkaz k propuštění obviněného z vazby na svobodu. K témuž závěru ostatně dospěla i odborná literatura, na níž odkázala i kárně obviněná, která uvedla, že se s ním v současné době ztotožňuje (Šámal, P. a kol.: Trestní řád. Komentář, 7. vydání, C. H. Beck, Praha 2013, str. 833 a násl.).

Nicméně i tento komentář k trestnímu řádu připouští jistou důvodnost právního názoru, podle něhož lhůta pro podání návrhu státního zástupce na ponechání obviněného ve vazbě má jen pořádkovou povahu, a to zejména na základě argumentu, že zákonodárce ve znění § 72 odst. 2 trestního řádu opomněl připojit dovětek, že při nedoručení tohoto návrhu soudu ve stanovené lhůtě musí být obviněný neprodleně propuštěn z vazby na svobodu. Povaha lhůty uvedená v tomto ustanovení tedy není formulována zcela jednoznačně, a proto kárně obviněné nelze klást za vinu, že při zpracování návrhu na vydání rozhodnutí o dalším trvání vazby u obviněných T. A. a D. M. B. vycházela z toho, že se jedná o lhůtu pořádkovou.

Nicméně i kdyby tento právní názor, který kárně obviněná zastávala v rozhodné době, byl správný a lhůta stanovená v § 72 odst. 2 trestního řádu měla jen pořádkovou povahu, bylo zapotřebí při rozhodování o dalším trvání vazby u obou obviněných tuto lhůtu dodržet, neboť státní zástupkyně jí byla nepochybně vázána. Lhůtu pro podání návrhu na ponechání obviněných ve vazbě přitom mohla kárně obviněná zachovat jen tehdy, pokud by tento návrh doručila soudu plných patnáct dnů před skončením vazební lhůty. I v případě, kdyby tato lhůta byla považována jen za pořádkovou, by totiž bylo zapotřebí při jejím počítání vycházet z pravidla stanoveného v § 60 odst. 1 trestního řádu, podle něhož do lhůty určené podle dní se nezapočítává den, kdy nastala událost určující její počátek. Navíc smyslem lhůty pro podání návrhu státního zástupce na další trvání vazby je umožnit soudu náležitě prostudovat a posoudit předložený spisový materiál, nařídít vazební zasedání a umožnit obviněnému se odpovídajícím způsobem k věci vyjádřit, k čemuž je nezbytné mu poskytnout před koncem vazební lhůty aspoň dobu celých patnácti dnů.

Návrh na vydání rozhodnutí o dalším trvání vazby u obviněných T. A. a D. M. B. tak byla kárně obviněná povinna doručit soudu nejpozději toho dne, který předcházal patnáctému dni počítaného zpětně od konce tříměsíční lhůty pro trvání vazby. Takto však kárně obviněná nepostupovala a uvedený návrh doručila soudu až v průběhu patnáctého dne (8. 4. 2014) před uplynutím dosavadní vazební lhůty (22. 4. 2014). Přitom pokud by se řídila pravidly pro počítání i pořádkových lhůt a v souladu s nimi návrh soudu doručila aspoň šestnáctý den před skončením tříměsíční lhůty pro trvání vazby, tedy dne 7. 4. 2014, kdy ho zpracovala, mohl o něm soud rozhodnout.

Navíc kárně obviněná poté, co byla soudcem uvědoměna o nedodržení lhůty uvedené v § 72 odst. 2 trestního řádu, opožděně nařídila i propuštění obviněných T. A. a D. M. B. z vazby na svobodu. Rozhodnutí o vzetí obou obviněných do vazby totiž nabyla právní moci dne 22. 1. 2014, takže tříměsíční vazební lhůta zakotvená v § 72 odst. 1 větě první trestního řádu trvala jen do konce dne 22. 4. 2014. Lhůta stanovená podle měsíců přitom podle § 60 odst. 2 věty první trestního řádu končí uplynutím toho dne, který svým číselným označením odpovídá dni, kdy nastala událost určující počátek lhůty. Tato událost nastala v posuzované trestné věci právní mocí rozhodnutí o vzetí obviněných do vazby, a proto oba obvinění nemohli být propuštěni z vazby až následující den po skončení vazební lhůty, jak usoudila kárně obviněná s poukazem na ustanovení pokynu obecné povahy týkajícího se jiné problematiky. Naopak, v tomto směru je trestní řád naprosto jednoznačný a neumožňuje žádné výkladové alternativy. Pokud tedy kárně obviněná v rozporu s ním vyhotovila příkaz k propuštění obviněných T. A. a D. M. B. na svobodu až dne 23. 4. 2014, tedy po uplynutí vazební lhůty, nelze v tomto jejím postupu spatřovat důsledek nesprávného právního názoru, pro něhož by nemohla být kárně postižena. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani to, že soudce ve vyrozumění o vazebním zasedání státní zástupkyni upozornil, že v případě nedoložení zachování lhůty uvedené v § 72 odst. 2 trestního řádu bude nutné obviněné propustit na svobodu nejpozději dne 23. 4. 2014. Tímto názorem soudce totiž kárně obviněná nebyla vázána a za dodržení vazební lhůty měla vlastní odpovědnost.

Kárně obviněná tedy ve věci vedené pod sp. zn. 2 KZV 9/2014 nepochybně v rozporu s ustanoveními § 72 odst. 1, odst. 2 trestního řádu podala opožděně návrh na vydání rozhodnutí o dalším trvání vazby u obviněných T. A. a D. M. B., což zmařilo možnost dalšího trvání jejich vazby. Následně vyhotovila příkaz k propuštění obviněných na svobodu až po uplynutí tříměsíční lhůty od právní moci rozhodnutí o jejich vzetí do vazby, v důsledku čehož každý z obviněných pobýval ve vazbě nezákonně po dobu 14 hodin a 15 minut.

Tímto skutkem kárně obviněná zaviněně porušila své povinnosti při výkonu funkce státního zástupce odpovědně plnit své úkoly a postupovat odborně, svědomitě a bez zbytečných průtahů, které jsou stanoveny v § 24 odst. 1 zákona o státním zastupitelství. Kárně obviněná tímto zaviněným jednáním rovněž ohrozila důvěru v odbornost postupu státního zastupitelství, neboť ta mohla být v očích odborné i laické veřejnosti, zejména soudu a obou obviněných, snížena jejím nesprávným postupem při podání návrhu na další trvání vazby u obviněných a při jejich následném propouštění na svobodu. Jednalo se přitom o zavinění ve formě nevědomé nedbalosti. Kárně obviněná totiž v dané situaci nevěděla, že svým jednáním může způsobit porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem, neboť se domnívala, že návrh na ponechání obviněných ve vazbě a příkaz k jejich propuštění na svobodu podává včas. Kárně obviněná však vzhledem ke své funkci státní zástupkyně o správné aplikaci zákona při rozhodování o vazbě obviněných nepochybně vědět měla a mohla. Jednáním uvedeným ve výroku I. tohoto rozhodnutí tak kárně obviněná spáchala první kárné provinění podle § 28 zákona o státním zastupitelství.

Na základě shora uvedených důkazů kárný senát spolehlivě zjistil, že ve věci sp. zn. 2 KZV 9/2014 byla dále kárně obviněná nečinná při vyřizování dvou podání českého policejního orgánu a dvou podání německého státního zastupitelství, z nichž navíc jedno bylo cizozemským justičním orgánem urgováno. Tyto čtyři průtahy přitom trvaly po dobu od téměř čtyř měsíců do téměř čtrnácti měsíců, což je nutné považovat za delší nečinnost dosahující intenzity kárného provinění, neboť kárně obviněná mohla v rámci dozoru nad vyšetřováním jednotlivá podání vyřídit minimálně v tříměsíční lhůtě od jejich obdržení, aniž by to bylo na újmu zpracovávání její další agendy (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 9. 3. 2015, sp. zn. 12 Ksz 13/2014, a ze dne 10. 11. 2015, sp. zn. 12 Ksz 2/2015). Není

přítom rozhodné, že kárně obviněná podnětu policejního orgánu na vydání příkazu k zjištění údajů o telekomunikačním provozu nakonec pro jeho nadbytečnost nevyhověla, neboť bylo její povinností vyšetřovacímu orgánu včas sdělit, že tento důkazní prostředek není pro účely podání obžaloby nutné obstarat.

Dále kárně obviněná ve lhůtě pěti pracovních dnů od obdržení žádosti obviněného N. D. o propuštění z vazby na svobodu v rozporu s § 73b odst. 2 trestního řádu této žádosti nevyhověla, ani ji nepředložila soudci k rozhodnutí. Příkaz k propuštění obviněného z vazby na svobodu pak vydala až po uplynutí 18 dnů od doručení této žádosti a v poslední den zákonné tříměsíční lhůty pro trvání vazby uvedené v § 72 odst. 1 trestního řádu. Není přitom rozhodné, že státní zástupkyně v době podání žádosti již neshledala u obviněného N. D. důvody pro jeho ponechání ve vazbě kvůli změněné důkazní situaci oproti počátku vyšetřování. Za této situace měla totiž obviněného z vazby propustit ve lhůtě stanovené v § 73b odst. 2 trestního řádu, což však neučinila a ve věci sp. zn. 2 KZV 9/2014 se tak dopustila dalšího průtahy.

V této věci byla tedy kárně obviněná po dlouhou dobu nečinná při vyřizování celkem pěti podání, čímž současně porušila ustanovení § 2 odst. 4 trestního řádu a § 2 odst. 2 zákona o státním zastupitelství, podle nichž musí státní zastupitelství projednávat trestní věci urychleně bez zbytečných průtahů a při výkonu své působnosti dbát na to, aby každý jeho postup byl rychlý.

Tyto průtahy je z hlediska kárného práva hmotného nutné považovat za jednotlivé dílčí útoky pokračujícího kárného provinění, neboť se jich kárně obviněná dopustila v blízké časové souvislosti nečinnostmi při vyřizování pěti podání v téže trestní věci, jimiž zároveň porušila své povinnosti státní zástupkyně. K nutnosti posuzování zaviněných průtahů určitého stupně závažnosti v průběhu vymezeného období, k nimž došlo při vyřizování více podání, jako jednoho skutku a jednoho kárného provinění dospěla i dosavadní judikatura kárných soudů (srov. kupř. rozhodnutí Nejvyššího soudu jako soudu kárného ze dne 20. 9. 2006, sp. zn. 1 Skno 8/2006, a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako soudu kárného ze dne 14. 9. 2010, sp. zn. 13 Kss 2/2010, ze dne 9. 3. 2015, sp. zn. 12 Ksz 13/2014, a ze dne 13. 4. 2015, sp. zn. 12 Ksz 1/2014).

Nečinnosti při vyřizování podání ve věci sp. zn. 2 KZV 9/2014 tedy tvoří dílčí útoky jednoho skutku, jímž kárně obviněná zaviněně porušila své povinnosti při výkonu funkce státní zástupkyně odpovědně plnit své úkoly a postupovat odborně, svědomitě a bez zbytečných průtahů, které jsou stanoveny v § 24 odst. 1 zákona o státním zastupitelství. Kárně obviněná tímto zaviněným jednáním ohrozila rovněž důvěru v odbornost postupu státního zastupitelství, neboť ta mohla být a v některých případech i byla v očích zejména českého policejního orgánu a německého státního zastupitelství snížena neodůvodněnými a většinou i déletrvajícými průtahy při vyřizování jejich podání. V daném případě se přitom jednalo o zavinění ve formě nepřímého úmyslu, kdy kárně obviněná věděla, že svým jednáním může způsobit porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem a pro případ, že je způsobí, byla s tím srozuměna. Svých průtahů při vyřizování uvedených podání si totiž byla podle svého tvrzení vědoma a s ohledem na jí uváděné značné pracovní zatížení a nedostatek času o nich včas nerozhodla. Musela být proto srozuměna s tím, že se dopouští průtahů, porušuje tak své povinnosti státní zástupkyně a ohrožuje důvěru v odbornost postupu státního zastupitelství. Jednáním uvedeným ve výroku II. tohoto rozhodnutí tak kárně obviněná spáchala druhé kárné provinění podle § 28 zákona o státním zastupitelství.

Třetí kárné provinění kárně obviněná porušením stejných povinností, ohrožením důvěry v odbornost postupu státního zastupitelství zejména v očích podatele a shodnou formou zavinění

spáchala jednáním uvedeným ve výroku III. tohoto rozhodnutí. Při vyřizování podání D. M. ze dne 3. 12. 2014 totiž byla kárně obviněná nečinná po dobu téměř tří měsíců, ačkoliv ho podatel urgoval a ačkoliv se jednalo o jednoduchý úkon, který bylo možné rychle vyřídit bez újmy na plnění jejích dalších pracovních povinností. Není přitom rozhodné, zda vrchní státní zastupitelství dalo za pravdu původnímu názoru kárně obviněné, že podání ze dne 3. 12. 2014 je třeba posoudit jako trestní oznámení, a nikoliv jako podnět k výkonu dohledu. Podstatné totiž je to, že posouzení obsahu tohoto podání kárně obviněná neučinila včas. Proto i toto jednání musí být posouzeno jako kárné provinění, které přitom netvoří dílčí útok skutku uvedeného ve výroku II. tohoto rozhodnutí, neboť průtahy při vyřizování podání D. M. se kárně obviněná dopustila v jiné věci při výkonu funkce vedoucí oddělení krajského státního zastupitelství, a nikoli jako státní zástupkyně při dozoru nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení.

Vysoké pracovní zatížení kárně obviněné přitom nezpůsobilo objektivní nemožnost podání uvedená ve výroku tohoto rozhodnutí vyřídit.

Z tabulkových přehledů zatíženosti státních zástupců Krajského státního zastupitelství v Plzni za rok 2014 a I. pololetí roku 2015 totiž vyplývá, že v době, kdy se kárně obviněná dopustila uvedených pochybení, měla v porovnání s kolegy ze stejného oddělení srovnatelné množství nově přidělené agendy. Oproti nim sice vyřídila nejvyšší počet osob v jednotlivých trestních věcech a účastnila se nejvíce hlavních líčení, nicméně v tomto směru se jedná o pozůstatek jejího vysokého nápadu z předchozího období, v němž jí byla přidělována agenda i mimo pořadí, a to často na její žádost. Takto vysoká pracovní zátěž však již byla v rozhodné době redukována, jak uvedla navrhovatelka v pracovním hodnocení a při jednání kárného senátu s tím, že kárně obviněná měla nastavená zvláštní pravidla pro užívání budovy krajského státního zastupitelství i mimo pracovní dobu tak, aby s ohledem na značný počet účasti u hlavního líčení mohla plynule vyřizovat přidělené věci. Navíc navrhovatelka doplnila, že po jejím nástupu do funkce krajské státní zástupkyně došlo k přeložení několika státních zástupců na krajské státní zastupitelství a k určení dalších specialistů na drogovou trestnou činnost. V rozhodné době tedy byla učiněna organizační opatření, jimiž došlo k podstatnému snížení pracovního zatížení kárně obviněné.

Navíc jednotlivá podání uvedená ve výrocích II. a III. tohoto rozhodnutí mohla kárně obviněná vcelku snadno a rychle vyřídit, aniž by to mělo negativní vliv na zpracování její další agendy. Ve všech případech totiž stačilo učinit relativně jednoduchý a časově nenáročný úkon, jak ostatně vyplývá ze způsobu odstraňování průtahů kárně obviněnou po jejich zjištění. O podnětu na vydání příkazu podle § 88a odst. 1 trestního řádu totiž kárně obviněná rozhodla krátkým přípisem, ve kterém policejnímu orgánu sdělila, že tento důkazní prostředek považuje za nadbytečný. Dvěma dožádáními kárně obviněná požádala o provedení přesně těch úkonů, kterých se policejní orgán domáhal v návrhu na vyžádání mezinárodní právní pomoci. Obě žádosti cizozemského justičního orgánu o mezinárodní právní pomoc kárně obviněná vyřídila zasláním kopií listin opatřených v jí dozorované věci, k nimž připojila navazující krátká sdělení. Po doručení žádosti obviněného o propuštění z vazby na svobodu stačilo ve lhůtě pěti pracovní dnů vydat příkaz propuštění nebo žádost předložit k rozhodnutí soudci. Konečně posouzení podání v rámci výkonu funkce vedoucí oddělení také kárně obviněné nezabralo příliš mnoho času. Je tedy zřejmé, že tyto úkony mohla kárně obviněná učinit včas i při vysokém pracovním zatížení.

Hlavní příčinou uvedených průtahů kárně obviněné byla špatná organizace její práce, což ostatně potvrdila i navrhovatelka. Ta totiž v pracovním hodnocení i při jednání kárného senátu uvedla, že si kárně obviněná nedokáže stanovit priority, že zbytečně vykonává některé činnosti nad rámec svých pracovních povinností, že plní úkoly za své kolegy a nahrazuje práci

jiných orgánů činných v trestním řízení a že zaměřuje pozornost k určité trestní věci či skupině věcí, což ji odvádí od průběžného vyřizování veškeré přidělené agendy a především od rozhodování o podáních ve lhůtách, které jsou v trestním řádu striktně stanoveny. Kárně obviněná vysvětluje průtahy zjištěné v posuzované kárné věci svým vysokým pracovním zatížením, nadstandardním plněním povinností státní zástupkyně a rychlým plynutím času, které někdy ani nestačila vnímat. Není však myslitelné, aby kárně obviněná s poukazem na tyto skutečnosti rezignovala na včasné vyřizování některých podání a pozornost věnovala jen části svěřené agendy. Pominout nelze především rozhodování o vazbě, které by mělo patřit mezi základní priority státního zástupce, neboť nezákonným trváním vazby se bezdůvodně zasahuje do osobní svobody jednotlivce. Proto je nezbytné, aby jednotlivé úkony spojené s vyřizováním této agendy státní zástupce činil v zákonných lhůtách, byť by tyto lhůty měly případně jen pořádkovou povahu. Státní zástupce dále nemůže zanedbávat ani vyřizování žádostí cizozemských justičních orgánů o mezinárodní právní pomoc, neboť tato činnost je důležitá pro zachování pověsti a důvěry v soustavu českých státních zastupitelství, bez nichž není možné očekávat vstřícnost orgánů cizích států při provádění dožádaných úkonů trestního řízení vedeného v České republice. Prodlevy státního zástupce při rozhodování o návrzích policejního orgánu na provedení úkonů přípravného řízení pak zbytečně komplikují průběh prověřování či vyšetřování a nedůvodně prodlužují jejich trvání.

Kárně obviněná měla tedy vyřizovat veškeré jí přidělené věci v přiměřené lhůtě a v odpovídající kvalitě, což bylo s ohledem na uvedená zjištění i při značném množství práce v jejích reálných možnostech. Tímto způsobem však kárně obviněná při plnění svých povinností státní zástupkyně nepostupovala a včas nevyřídila část svěřené agendy, která byla navíc vesměs klíčová z hlediska působnosti státního zastupitelství. Není proto možné souhlasit s tvrzením kárně obviněné, že státní zastupitelství nepoškozovala v oblastech, kde je jeho činnost nejviditelnější.

Konečně doba, jež v dané kárné věci uplynula od počátku nečinností do jejich zjištění při kontrole spisů, nebyla natolik extrémně dlouhá, aby kárný senát musel dospět k závěru, že se na trvání průtahů podíleli i nadřízení kárně obviněné, jak bylo tvrzeno v rámci její obhajoby.

Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem je tedy nepochybné, že skutky uvedenými ve výroku tohoto rozhodnutí kárně obviněná naplnila všechny znaky skutkové podstaty tří kárných provinění podle § 28 zákona o státním zastupitelství.

Při úvaze o druhu a výměře kárného opatření kárný senát přihlédl k závažnosti kárného provinění a k osobě kárně obviněné.

Na jednu stranu tedy kárný senát musel vzít úvahu, že se kárně obviněná dopustila tří kárných provinění při vyřizování sedmi podání. Opožděným předložením návrhu na vydání rozhodnutí o dalším trvání vazby u obviněných T. A. a D. M. B., jež jsou trestně stíháni za závažnou trestnou činnost, znemožnila soudu o tomto návrhu rozhodnout a posoudit, zda u nich i nadále trvají důvody vazby. Vydáním příkazu k propuštění obviněných na svobodu po uplynutí vazební lhůty došlo k porušení jejich základního a ústavně zaručeného práva na osobní svobodu. V důsledku nepředložení žádosti obviněného N. D. o propuštění z vazby na svobodu v zákonné lhůtě pěti pracovních dnů nebylo soudu umožněno posouzení další existence důvodů vazby ani u tohoto obviněného. Pokud bude kárný senát vycházet z obhajoby státní zástupkyně, podle níž u tohoto obviněného již nebyly dány důvody pro jeho ponechání ve vazbě, pak jeho propuštění na svobodu až po uplynutí 18 dnů od doručení žádosti znamenalo, že byl ve vazbě držen po delší dobu, než bylo nezbytně nutné. Téměř čtyřměsíční a více než roční absence reakce kárně obviněné na žádosti německého státního zastupitelství o mezinárodní právní pomoc, jež u

delšího průtahu trvala i přes urgenci dožadujícího orgánu, negativně ovlivnila pověst a důvěryhodnost Krajského státního zastupitelství v Plzni i celé české soustavy státních zastupitelství v očích cizozemského justičního orgánu, jemuž navíc ztížila vedení přípravného řízení. Uvedený delší průtah při vyřizování relativně jednoduché žádosti o mezinárodní právní pomoc mohl taktéž způsobit narušení důvěry mezi českými a německými státními zastupitelstvími a zkomplikovat tak jejich dosud velmi dobrou spolupráci. Téměř roční otálení při vyřizování návrhu policejního orgánu na vyžádání mezinárodní právní pomoci v cizině způsobilo zbytečné průtahy přípravného řízení ve věci sp. zn. 2 KZV 9/2014. Skoro tříměsíční nečinnost při vyřizování podání D. M. ze dne 3. 12. 2014, jehož vyřízení bylo navíc podatelem urgováno, způsobilo zbytečné prodlevy při posouzení obsahu této písemnosti.

Dále nelze zcela pominout ani výtky ze dne 2. 4. 2015, č. j. 1 SPR 133/2015 - 11, ze dne 7. 2. 2013, sp. zn. 1 SPR 97/2013, ze dne 14. 1. 2013, sp. zn. 1 SPR 158/2012, ze dne 20. 9. 2012, sp. zn. 1 SPR 158/2012, a ze dne 6. 2. 2012, č. j. 1 SPR 54/2012 - 11, které byly kárně obviněné uloženy podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství rovněž za průtahy při vyřizování jednotlivých podání a dále za neprovádění prověrek spisového materiálu policejního orgánu.

Na straně druhé však musel kárné senát přihlídnout k dosavadní kárné bezúhonnosti státní zástupkyně, jakož i k jejímu osobnímu spisu a k spíše kladnému pracovnímu hodnocení. Z nich totiž, kromě již zmíněných skutečností svědčících v neprospěch kárně obviněné, vyplývá, že ta vykonává funkci prokurátorky a státní zástupkyně již po dobu více než 35 let. Jedná se o velmi zkušenou státní zástupkyni se specializací na drogovou trestnou činnost, v níž zpracovává velice rozsáhlé věci a v níž díky jejímu aktivnímu přístupu při výkonu dozoru došlo v celé řadě případů k odhalení a odsouzení rozsáhlých drogových deliktů. Je velice pracovitá a v podstatě veškerý svůj volný čas tráví v práci na úkor osobního volna. V době od 1. 1. 1994 do 6. 5. 2015 byla vedoucí oddělení krajského státního zastupitelství a v této funkci velmi ochotně pomáhala svým podřízeným poskytováním odborných rad i při zpracovávání jejich věcí, a to i v rámci jimi nařízené pracovní pohotovosti. Po odborné stránce je kárně obviněná hodnocena jako zkušená a erudovaná státní zástupkyně, která si své vědomosti průběžně prohlubuje samostudiem, sledováním aktuální judikatury vysokých soudů vztahující se k její specializaci a účasti na vzdělávacích akcích. Získané vědomosti následně dokáže odpovídajícím způsobem aplikovat v praxi.

Tyto pozitivní aspekty práce kárně obviněné zopakovala navrhovatelka i při jednání kárného senátu, kde znovu vyzdvihla její velkou pracovitost a dodala, že v současnosti se státní zástupkyně snaží a v rámci možností vyřizuje věci plynule. Navrhovatelka toliko ve shodě s pracovním hodnocením zmínila, že kárně obviněná v jedné trestní věci v období od 16. 9. 2014 do 15. 7. 2015 nerozhodla o stížnosti obviněného proti usnesení o zahájení trestního stíhání. Kárný senát neposuzoval, zda tato stížnost byla jako vyřízená evidována v informačním systému státních zastupitelství předtím, než o ní bylo skutečně rozhodnuto, což bylo předmětem sporu mezi navrhovatelkou a kárně obviněnou při jednání kárného senátu, neboť tato skutečnost nemá žádný význam pro posouzení nyní projednávané kárné věci. Ve vztahu k ní je podstatné jen odstranění průtahu při rozhodování o stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání těsně po podání kárného návrhu, a proto lze vycházet z toho, že u kárně obviněné došlo v poslední době z hlediska plynulosti vyřizování agendy ke zlepšení.

Dále musí vzít kárný senát v úvahu značné pracovní zatížení, jemuž byla kárně obviněná v rozhodné době vystavena, její příkladnou pracovitost, nadstandardní způsob plnění pracovních povinností i její určitou sebereflexi, kterou projevila tím, že po zjištění nečinností při vyřizování jednotlivých podání jejím nadřízeným tyto průtahy rychle odstranila, vzdala se funkce vedoucí

oddělení, od této doby se věnuje jen výkonu dozoru v jí přidělených věcech a svou agendu zpracovává i po pracovní době.

Vzhledem k těmto skutečnostem svědčících ve prospěch kárně obviněné má kárný senát, i při vědomí významu zjištění jdoucích k její tíži, za to, že k nápravě jejích nedostatků při včasné plnění úkolů státní zástupkyně postačí uložení kárného opatření snížení platu toliko v první třetině zákonné sazby uvedené v § 30 odst. 1 písm. b) zákona o státním zastupitelství, a to i s přihlédnutím k návrhu, který v tomto směru učinila navrhovatelka, a k výměrám kárných opatření snížení platu uložených státním zástupcům v dříve rozhodnutých kárných věcech za průtahy při vyřizování jejích agendy (srov. rozhodnutí ze dne 9. 3. 2015, sp. zn. 12 Ksz 13/2014, ze dne 13. 4. 2015, sp. zn. 12 Ksz 1/2014, ze dne 12. 10. 2015, sp. zn. 12 Ksz 3/2015, ze dne 12. 10. 2015, sp. zn. 12 Ksz 5/2015, a ze dne 10. 11. 2015, sp. zn. 12 Ksz 2/2015). Přísnější kárné opatření by ostatně nebylo příliš namístě, neboť kárně obviněná je velmi dobrá státní zástupkyně a k průtahům při vyřizování jednotlivých podání u ní v minulosti docházelo v důsledku přílišné pečlivosti a špatné organizace práce. Z jejího jednání po podání kárného návrhu je přitom zřejmé, že v tomto směru učinila určité pokroky a již se jí daří lépe skloubit vysokou kvalitu práce s požadavkem na vyřizování všech věcí v přiměřené lhůtě. Nicméně k rozhodující změně jejího nežádoucího přístupu k plnění všech jejích pracovních povinností bude moci patrně dojít až tehdy, když si uvědomí nežádoucí následky včasného nevyřizování části svěřené agendy, jehož se v minulosti dopouštěla. Takto důkladnou sebereflexi, stejně jako účinnou lítost, totiž státní zástupkyně v tomto kárném řízení neprojevila, neboť v něm zjištěná pochybení do značné míry pomíjela a obsáhle se soustředila jen na zdůraznění své preciznosti při plnění povinností státní zástupkyně v jiných trestních věcech.

S ohledem na všechno, co bylo uvedeno k jednání kárně obviněné státní zástupkyně, pro které bylo vedeno toto kárné řízení, Nejvyšší správní soud jako soud kárný podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, uznal kárně obviněnou vinnou třemi kárnými proviněními podle § 28 zákona o státním zastupitelství, jichž se dopustila skutky popsány ve výroku tohoto rozhodnutí. Za tato kárná provinění uložil kárně obviněné podle § 30 odst. 1 písm. b) zákona o státním zastupitelství kárné opatření snížení platu o 10 % na dobu 4 měsíců.

Kárné opatření snížení platu se vůči kárně obviněné uplatní od prvního dne měsíce následujícího po dni právní moci tohoto rozhodnutí (§ 30 odst. 4 zákona o státním zastupitelství).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** odvolání přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2015

JUDr. Jiří Palla
předseda kárného senátu
ve věcech státních zástupců